

Azt írja : «ha egy hatalmas és jóságos Szellem a világnak valami rendeltetést szánt, akkor ezt könnyebben meg lehet fejteni a költők szavaiból, amelyek a világ szíve vágyait egyesítik magukban, mint történelmi följegyzésekből vagy elmélkedésekből, amelyekben a szív elsorvad».

Sajnos, éppen népe nem tudta őt soha megérteni, a világ annál nagyobb elismeréssel volt iránta, amit a Nobel-díj legmagasabb irodalmi kitüntetése is eléggé igazol.

Kállay Miklós

WILLIAM BUTTLER YEATS KÖLTEMÉNYEIBŐL

SZERELMI BÁNAT

*Pajkos veréb csacsogjon, ennyi kell,
lobogó nyári ég és holdarany,
vagy álmodat a szellő zengje el
a lombokon s nem vagy boldogtalan.*

*Míg jő egy lány, és sápadt arca vonz,
a könnyeit felinnád reszketeg
s üldözve, mint Odysseus a bronz-
hajón, tagadnád szenvedélyedet,*

*vagy göggel, mint Priamus hadra kel,
zuhansz a végzetedbe s holdarany
nem boldogít, szellő sem sirja el
már bánatod, szegény boldogtalan.*

FEHÉR MADARAK

*Az esti homályban az ég peremén
kék csillagok égnek,
fehér madarak, amilyen te meg én,
sikognak a szélnek,
sissenne a vad tarajon zuhan el
hab habra, a tenger
most úgy zúborog, mint szívben a bánat
s bánatban az ember.*

A hó-liliom meg a rózsza tövén
felcsillan a harmat,
s a harmat a sok zizegő levelen
oly félve takargat
egy álmot, amely nem röppen oly sietőn,
mint az ég peremén
az a fény, röppenjünk hát vele, kedves,
tova most, te még én.

Feltépve a sós levegőt intsünk még
a dán szigeteknek,
az esteli kék sugarakba ezüst-
szárnyaink beremegnek.
Csak rejtse a hó-liliom meg a rózsza
a harmatos vágyat,
fehér madarak, amilyen te meg én,
mindig tova szállnak. Hegedűs Zoltán fordítása

HÓFÚTTA PESTI UTCÁN

HEGEDŰS ZOLTÁNNAK

És megyünk mi vígan a télbe,
a nedves járdán cuppog a régi cipóm,
s mondjuk: Kosztolányi, ha élne,
most köszálnánk vele e téli időn.

Szájamról mint hűs tej csorog le versed,
mit szavalva sivitok a szélnek,
s a körúton bámul a bamba tömeg;
nini: bolondok, rímbe beszélnek.

Kibuggyan számon szeretőd neve: Eszter,
szemedben felvillan a tünde alak
és látom én is, keblén aranykeresztel,
mikor ringott haján a szalmakalap.

És megyünk mi vígan és fázva,
zilált hajunkra halk eső pereg,
a fák ágain mintha szél hárfázna,
— köröttünk oly búsak az emberek.

Végh György